

Sygn. akt: I C 448/22 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Wołujewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Joanna Mucha

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2022 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. G. kwotę 1.684,69zł (tysiąc sześćset osiemdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 marca 2022 roku do dnia zapłaty,
- w pozostałym zakresie powództwo oddala,
- zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda M. G. kwotę 384,76zł (trzysta osiemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C448/22 upr.

UZASADNIENIE

Powód M. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P.H.U. M. G. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego (...) SA w W. kwotę 2.722,92 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 marca 2022 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie kosztów procesu.

Powód swoje roszczenie uzasadnił wskazując, że w dniu 12 marca 2022 r. doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód N. nr rej. (...), należący do poszkodowanego A. K.. Sprawcą szkody został uznany posiadacz samochodu ubezpieczonego w zakresie OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Na skutek uszkodzenia pojazdu, poszkodowany został zmuszony ponieść koszty naprawy, które zgodnie z kosztorysem i fakturą wystawioną przez powoda wyniosły 4.960,25 zł. brutto. Na czas niemożności korzystania z uszkodzonego pojazdu przez okres 3 dni (11.04.2022 do 13.04.2022) poszkodowany wynajął pojazd zastępczy, którego koszt wyniósł 233,70 zł. za dobę. Za usługę najmu pojazdu zastępczego strona powodowa wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT na kwotę 701,10 zł. brutto. Powód wskazał, że poszkodowany nie dysponował innym pojazdem, z którego

mógłby osobiście korzystać na co dzień po kolizji drogowej, nie był uprawniony do odliczenia podatku VAT na pojeździe, w związku z czym według powoda odszkodowanie powinno być wypłacone w kwocie brutto.

W wyniku umowy cesji powód nabył wierzycelność przysługującą zbywcy wobec strony pozwanej w związku z przedmiotową szkodą. Pozwana została poinformowana o dokonanych cesjach wierzycelności i nie zgłaszała żadnych zastrzeżeń w tym zakresie. Ubezpieczyciel co do zasady uznał swoją odpowiedzialność w przedmiotowej sprawie i przyznał odszkodowanie w łącznej wysokości 590,40 zł tytułem najmu pojazdu zastępczego uznając co do zasady jedynie stawkę powoda do kwoty 196,80 zł., z tytułu naprawy pojazdu pozwana wypłaciła łączną kwotę 2.348,03 zł.

Według powoda do zapłaty pozostał niedopłata z tytułu najmu pojazdu zastępczego w wysokości 110,70 zł. brutto oraz z tytułu naprawy pojazdu 2.612,22 zł. brutto. Podkreślono, że odpowiedzialność pozwanej jest bezsporna i nie jest kwestionowana przez strony, w związku z powyższym, spór sprowadza się do żądania zwrotu pełnej kwoty odszkodowania.

Powód stwierdził, że pozwana ostatecznie odmówiła dokonania zapłaty na jego rzecz. Powołano się również na orzecznictwo sądów powszechnych w których wskazano, że poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i uzasadnione. Podkreślono, że sam poszkodowany ma prawo do dokonania wyboru podmiotu, od którego najmie pojazd zastępczy.

Wskazano, że podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela jest art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający lub osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Poszkodowany dokonał wynajęcia pojazdu zastępczego u wybranego przez siebie podmiotu, a stronie pozwanej zostały przedstawione faktury VAT określające wysokość rzeczywiście poniesionej szkody. Wysokość odszkodowania świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest określona granicami odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Zdaniem powoda zastosowanie mają przepisy art. 361 k.c., a reguły nakazują przyznanie pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zdaniem strony nie ma już wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Podkreślono również, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową, a niemożność korzystania z pojazdu jest normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 k.c.

Powód podkreślał, że może domagać się zgodnie z ww. przepisem, od strony przeciwnej, jako podmiotu odpowiedzialnego, odszkodowania obejmującego koszty, jeżeli zostały poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Koszt wynajęcia samochodu niewątpliwie, jest zdaniem strony kosztem niezbędnym, poniesionym w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę. Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” są koszty ustalane według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot trudniący się wynajmem samochodów na rynku. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług na rynku. Powód powołał się na stanowisko Sądu Najwyższego, według którego poszkodowany wybierając podmiot, od którego najmie samochód zastępczy nie ma obowiązku poszukiwać wynajmującego oferującego najniższe ceny.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa, podkreślając bezpodstawność roszczenia. Przyznał okoliczności dotyczące zaistnienia zdarzenia oraz że w toku postępowania likwidacyjnego wypłacono kwotę 590,40 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, kwotę 2.498,03 zł. z tytułu uszkodzenia pojazdu. Wypłacone odszkodowanie zostało pomniejszone o kwotę 150 zł. tytułem możliwości sprzedaży uszkodzonych części do firmy (...).

Pozwany podkreślił, że zaproponował poszkodowanemu wykonanie naprawy w warsztacie naprawczym należącym do sieci (...), poszkodowany jednak nie skorzystał z tej możliwości. Podkreślił też, że zaletą naprawy w warsztatach sieci naprawczej (...) jest to, że wszystkie naprawy tam wykonane są objęte gwarancją wykonawcy, a jakość wykonanych w nich napraw potwierdzona została ważnym przez dwa lata certyfikatem jakości (...), ponadto klienci (...) traktowani są priorytetowo. Pozwany wskazał, że informował poszkodowanego, że jeżeli nie zdecyduje się na naprawę w proponowanym przez pozwanego warsztacie, to niezbędne będzie uzgodnienie z (...) SA wysokości kosztów

naprawy, a jeżeli koszty okażą się wyższe niż ustalone przez (...), to w dalszym ciągu pozwany może skorzystać z oferty pozwanego. Podkreślono, że pozwany nie ogranicza prawa do swobodnego wyboru zakładu naprawczego, jednak obowiązkiem było poinformowanie, że w przypadku wyższego kosztu naprawy pojazdu w wybranym przez siebie zakładzie, (...) może wypłacić odszkodowanie w kwocie nieprzekraczającej kosztu naprawy we wskazanych warsztatach należących do sieci naprawczej (...). Podkreślano także, że pozwany nie jest zobowiązany do pokrycia kosztów najwyższych, a jedynie do pokrycia realnych kosztów naprawy, co wynika z treści przepisu art. 361 k.c. i art. 16 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych. Podkreślił również, że koszty naprawy pojazdu wyceniono w sposób prawidłowy w oparciu o stosowny kosztorys w łącznej kwocie 2.498,03 zł. brutto, a wypłacona kwota odszkodowania jest całkowicie wystarczająca, aby przeprowadzić skuteczną i zgodną z reżimem technologicznym naprawę. W kosztorysie ujęto urealnione średnio sugerowane ceny części zakwalifikowanych jako części oryginalne i o porównywalnej jakości zgodnie z wytycznymi Stowarzyszenia Rzeczoznawców Motoryzacyjnych. Według strony brak jest podstaw aby zobowiązany był do wypłaty odszkodowania wg cen najdroższych. Wskazane przez pozwanego nowe części zamienne, pochodzą od dostawców niezależnych, są częściami dobrej jakości, których zastosowanie umożliwia skuteczną naprawę zgodnie z technologią producenta. Podkreślono również, że poniesione przez poszkodowanego, a przekraczające koszty naprawy zaproponowanych przez ubezpieczyciela, nie pozostają w adekwatnym związku przyczynowym i nie można uznać ich za ekonomicznie uzasadnione i celowe. Ostatecznie pozwany zakwestionował kalkulację naprawy przedstawioną przez powoda, gdyż zawiera ona prace i części niezasadne technologicznie oraz zawarte w innych operacjach i obejmuje uszkodzenia, które nie zostały udokumentowane, a także obejmuje usługi niezwiązane ze szkodą (m.in. mycie, obsługa, likwidacja szkody), a ponadto zawiera ceny usług i części przewyższające przeciętny koszt ich zakupu.

Odnosząc się do roszczenia w zakresie wynajmu pojazdu pozwany podkreślił, że odszkodowanie za pozbawienie możliwości korzystania z pojazdu niekoniecznie musi być równe czynszowi najmu, który zapłacił poszkodowany. Powołał się na orzecznictwo SN, zgodnie z którym odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela winno obejmować niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty ustalone według cen występujących na lokalnym rynku.

Powołano się na art. 354 § k.c., który obliguje poszkodowanego do minimalizowania rozmiarów szkody, także w odniesieniu do kosztów wynajmu samochodu zastępczego, podkreślając, że nie można zaakceptować, że poszkodowany może w sposób dowolny podejmować decyzje gospodarcze, a skutki tych decyzji mają obciążać ubezpieczyciela. Odnosząc się do stawki najmu pojazdu podkreślono, że coraz większa liczba podmiotów świadczących usługi w zakresie wynajmowania pojazdów sprawia, że usługę tę można zrealizować w bardzo szerokim zakresie cenowym. Podkreślono, że (...) SA nie narzuca stawek jakimkolwiek podmiotom, jednak zakład ubezpieczeń ma prawo do weryfikacji roszczeń składanych przez poszkodowanych. Zasadą jest, że naprawienie szkody polega na wyrównaniu uszczerbku powstałego w związku z zajściem zdarzenia wywołującego szkodę, a zatem odpowiedzialna za szkodę osoba zobowiązana jest zwrócić poszkodowanemu niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty, ustalone według cen na rynku lokalnym. Pozwany wyjaśnił, że przy likwidacji szkody uznał za zasadny okres najmu za okres 3 dni przy stawce 160 zł. netto za dzień najmu.. Pozwany wskazał również, że w chwili zgłoszenia szkody oraz pismem z dnia 16 marca 2022 r. poinformował poszkodowanego o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego oraz akceptowalnych stawkach. Pozwany zakwestionował również datę początkową od której powód domaga się naliczenia odsetek ustawowych od kwoty dochodzonej pozwem

W piśmie z dnia 29 września 2022 powód podtrzymał swoje stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2022 r. doszło do kolizji w której jej sprawca posiadał zawartą z pozwanym (...) SA w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Uszkodzeniu uległ N. nr rej. (...), stanowiący własność A. K..

bezsporne

Po kolizji A. K. zgłosił szkodę od pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego. Przedstawiciel pozwanego wskazał najbliższy warsztat naprawczy, którym był warsztat należący do powoda M. G.. W trakcie zgłoszenia nie wskazano poszkodowanemu innych warsztatów, w których mógłby naprawić pojazd. Przedmiotowy samochód nie uczestniczył wcześniej w innych kolizjach i miał zamontowane oryginalne części. A. K. prowadzi działalność gospodarczą i ma możliwość odliczenia podatku VAT również w zakresie przedmiotowego pojazdu.

dowód: zeznania świadka 00:02:33, 00:08:04, 00:11:13, 00:15:1900:23:23) z dnia 25 listopada 2022; k.118v

Ww .samochód został przewieziony i przyjęty do serwisu naprawczego powoda w związku z czym na czas likwidacji szkody niezbędny był pojazd zastępczy. A. K. pełnomocnik proszkowanego zawarł z powodem PHU (...) umowę najmu pojazdu zastępczego S. G. na okres od 11 kwietnia 2022 r. do dnia 13 kwietnia 2022 r. Strony umowy ustaliły, że stawka najmu wynosi 190 zł. netto za każdą rozpoczętą dobę wynajmu.

dowód: umowa najmu k. 34,

W dniu 6 maja 2022 r. powód wystawił na rzecz poszkodowanego fakturę VAT nr 718/2022, w której ilość dni najmu określona została na 3, zaś łączny koszt najmu opiewał na kwotę 570 zł. netto tj. 701,10 zł. brutto, fakturę nr 717/2022, w której koszt naprawy pojazdu określony został na kwotę 4.032,72 zł. netto tj. 4.960,25 zł. brutto.

dowód: faktury k. 17-18

W dniu (...) syn poszkodowanego - A. K. zawarł z powodem PHU (...) z siedzibą w O. umowę przelewu wierzytelności – obejmującą wierzytelności wobec (...) SA z tytułu szkody powstałej w ww. pojeździe N., za którą odpowiedzialność z tytułu OC sprawcy szkody ponosi pozwany, a której elementem jest wynagrodzenie za wynajem auta zastępczego po weryfikacji w kwocie 110,70 zł., oraz naprawę auta uszkodzonego po weryfikacji w kwocie 2.12,22 zł.

dowód: umowa cesji k. 35

Pozwana przyznała odszkodowanie jedynie w kwocie naprawy pojazdu w kwocie 2498,03 zł oraz 590,40 zł. z tytułu najmu pojazdu zastępczego, w pozostałym zakresie odmówiła wypłaty świadczenia.

bezsporne, ponadto dowód: pisma k. 36-45

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu powództwo w niniejszej sprawie zasługiwało na uwzględnienie w części. Co do zasady stan faktyczny był bezsporny pomiędzy stronami.

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego kwoty 2.722,92 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Pozwany wnosząc o oddalenie powództwa, kwestionował wysokość stawki najmu pojazdu zastępczego oraz wysokość kosztów naprawy pojazdu. Podnosił, m.in. że poszkodowany miał ofertę samochodu zastępczego z korzystniejszą, tańszą propozycją najmu oraz wykonanie naprawy w warsztacie naprawczym należącym do sieci (...).

Bezsporna w sprawie była odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku komunikacyjnego, w którym uszkodzony został pojazd N. stanowiący własność A. K.. Niewątpliwie zaciągnięcie przez poszkodowanego zobowiązania do zapłaty wynagrodzenia za czynszu najmu pojazdu zastępczego oraz poniesienie kosztów naprawy pojazdu może stanowić szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c., pozostającą w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym. Odpowiedzialność bezpośredniego sprawcy szkody wynika z art. 436 § 2 k.c., natomiast odpowiedzialność pozwanego ma charakter akcesoryjny na podstawie zawartej ze sprawcą zdarzenia umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (art. 822 § 1 i 4 k.c.). Odpowiedzialność swoją pozwany uznał już w postępowaniu likwidacyjnym, w którym wypłacił poszkodowanemu kwotę 2.938,43 zł. tytułem odszkodowania w związku z najmem pojazdu zastępczego, kosztem naprawy.

W ocenie Sądu powód był legitymowany czynnie do wystąpienia z roszczeniem związanym z naprawą i najmem pojazdu zastępczego. Z materiału dowodowego wynika, że w dniu 10 czerwca 2022 r. pełnomocnik poszkodowanego jego syn A. K. zawarł z powodem PHU (...) z siedzibą w O. umowę cesji wierzytelności zgodnie z którą scedował na niego roszczenia dotyczące odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów związanych z korzystaniem samochodu zastępczego, naprawą pojazdu (dowód: umowa cesji k. 35). Umowa ta, jak i że w imieniu poszkodowanego działał jego pełnomocnik nie była kwestionowana przez pozwanego.

Odnosnie wysokości stawki najmu pojazdu zastępczego, to wskazać należy, że powód domagał się refundacji kosztów najmu pojazdu według stawki w wysokości 190zł. netto tj 233,70 zł. złotych brutto za dobę (dowód faktura k. 18). Pozwany uznał stawkę 160 zł. netto (196,80 zł brutto) za dzień najmu, albowiem za taką kwotę proponował zorganizowanie wynajmu pojazdu.

W ocenie Sądu wysokość czynszu, jaki zobowiązany był zapłacić poszkodowany A. K., miała obowiązek wykazać strona powodowa (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.) W niniejszej sprawie powołała się ona na umowę najmu pojazdu, podkreślając, że wartość, jaką został obciążony najemca nie odbiega od stawek czynszu lokalnego. Z umowy tej wynika, że udostępnienie auta zastępczego nastąpiło odpłatnie według stawki 190 zł. netto za każdą rozpoczętą dobę wynajmu (umowa k. 34). W ocenie Sądu ubezpieczyciela można obciążyć stawką, jaką zobowiązany był zapłacić A. K., albowiem to są jego koszty jakie miał obowiązek pokryć w związku ze szkodą. Zasadą jest, że naprawienie szkody polega na wyrównaniu uszczerbku powstałego w związku z zajściem zdarzenia wywołującego szkodę, a zatem odpowiedzialna za szkodę osoba zobowiązana jest zwrócić poszkodowanemu niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty, ustalone według cen na rynku lokalnym. Pozwany wyjaśnił, że przy likwidacji szkody uznał za zasadny okres najmu za okres 3 dni przy stawce 160 zł. netto za dzień najmu. Pozwany podkreślał, że w chwili zgłoszenia szkody oraz pismem z dnia 16 marca 2022 r. poinformował poszkodowanego o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego oraz akceptowalnych stawkach, że proponował poszkodowanemu naprawienie szkody w serwisach (...). Według strony, w związku z powyższym powinny obowiązywać stawki obowiązujące w tych serwisach. Podkreślić jednak należy, że poszkodowany otrzymał dane kontaktowe do powoda właśnie od przedstawiciela pozwanego, który przyjmował złożenie szkody. A. K. wskazał, że zgłosił szkodę do pozwanego, a on podał mu najbliższy warsztat naprawczy, do którego on zadzwonił i to był warsztat pana G., to ubezpieczyciel wskazał warsztat gdzie ma się zgłosić (dowód zeznania świadka 00:02:33, 00:23:23 z dnia 25 listopada 2022; k.118v). Podkreślał, że informacje o warsztacie powoda uzyskał od ubezpieczyciela i że nie wskazywano mu innych warsztatów (dowód zeznania świadka 00:08:04 z dnia 25 listopada 2022; k.118v). Zeznania świadka nie były kwestionowane, a w ocenie Sądu były logiczne, spójne i brak było dowód przeciwnych aby uznać je za niewiarygodne. W związku z powyższym oceniając materiał dowodowy brak było podstaw aby uznać inną stawkę niż tę która zaproponował warsztat naprawczy, który wskazał sam pozwany. Biorąc pod uwagę kwotę wskazaną na fakturze Sąd uwzględnił kwotę netto albowiem poszkodowany miał możliwość odliczenia podatku Vat również w przypadku uszkodzonego pojazdu (dowód zeznania świadka A. K. (...):15:19 z dnia 25 listopada 2022). Podkreślić należy, odszkodowania na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, obejmuje kwotę podatku vat, w zakresie w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22. kwietnia 1997 r., III CZP 14/97, OSNC 1997 nr 8, poz. 103; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17. maja 2007 r., III CZP 150/06, OSNC 2007, Nr 10, poz. 144). W związku z powyższym, skoro poszkodowany ma możliwość odliczenia podatku Vat, odszkodowanie należne poszkodowanemu należało obniżyć o kwotę podatku. Okoliczność ta nie została zakwestionowana przez stronę powodową i nie został przedstawiony materiał dowodowy podważający zeznania świadka w tym zakresie.

W ocenie Sądu roszczenie z tytułu czynszu najmu należało oddalić albowiem roszczenie w tym zakresie zostało zapłacone przez pozwaną w kwocie 590,40 zł., a wartość netto na fakturze nr 718/2022 wynosiła 570 zł., w związku z powyższym wartość z tego tytułu była niezależna.

W niniejszej sprawie sporna była również wysokość kosztów związanych z naprawą uszkodzonego pojazdu. Pozwany podkreślił, że zaproponował poszkodowanemu wykonanie naprawy w warsztacie naprawczym należącym do sieci (...),

gdzie znajdują się renomowane zakłady naprawcze, które dokonałyby naprawy pojazdu za kwotę przyznaną przez (...), a poszkodowany nie skorzystał z tej możliwości. Wskazać jednak należy, że twierdzenia pozwanego nie znalazły potwierdzenia w zebranych materiałach dowodnych, albowiem jak wynika z zeznań poszkodowanego A. K. wybrał on zakład, który w treści zgłoszenia szkody wskazał mu przedstawiciel pozwanego (dowód: zeznania świadka 00:02:33, 00:08:04, 00:11:13, 00:15:1900:23:23 z dnia 25 listopada 2022; k.118v) W związku z powyższym niezrozumiałe są wyjaśnienia ubezpieczyciela co do odmowy przyznania odszkodowania zgodnie z fakturą wystawioną przez powoda, skoro poszkodowany wybrał warsztat wskazany przez ubezpieczyciela. Pozwany kwestionował także okoliczność, że naprawa uszkodzonego pojazdu obejmowała użycie nowych części oryginalnych.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 361 § 2 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany jest więc uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego wyrządzoną szkodę. Naprawienie szkody następuje albo poprzez przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (naprawa pojazdu) lub też przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej tytułem odszkodowania, która to suma odpowiada kosztom naprawy pojazdu. Uprawnionemu przysługuje prawo wyboru.

W związku z powyższym zgodnie z art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 361 k.c. odpowiedzialny za szkodę powstałą w wyniku kolizji obowiązany jest do naprawienia wszelkiej szkody majątkowej poniesionej przez poszkodowanego.

Nie budzi wątpliwości, że świadczenie przysługujące stronie powodowej od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego winno w pierwszej kolejności korespondować z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody wyrażonej w art. 361 § 2 k.c., ale jednocześnie powinno obejmować tylko niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na rynku lokalnym (por. Sąd Najwyższy, uchwała z dnia 13 czerwca 2003 r.; sygn. akt III CZP 32/03 (LEX nr 78592)). Należne odszkodowanie stanowi różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego jaki istniałby, gdyby przedmiotowa kolizja nie nastąpiła, a stanem tego majątku jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę. W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku. Fakt naprawienia rzeczy (samochodu) nie ma też znaczenia dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, ponieważ wysokość ta powinna odpowiadać kosztom wyrównania uszczerbku, jaki pojawił się w majątku poszkodowanego po powstaniu wypadku komunikacyjnego, a więc kosztom przywrócenia pojazdowi jego wartości sprzed wypadku. Treścią świadczenia wynikającego z umowy ubezpieczenia OC, nie jest jednak przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku (restytucja techniczna samochodu), ale naprawienie szkody powstałej w ogóle w majątku poszkodowanego, wywołanej uszkodzeniem lub zniszczeniem pojazdu. Od woli poszkodowanego zależy bowiem to, czy i w jakim zakresie wypłacone mu przez ubezpieczyciela odszkodowanie przeznaczy na naprawę samochodu (por. Sąd Najwyższy uchwała z dnia 17 maja 2007 r., sygn. akt III CZP 150/06, LEX nr 258523). Natomiast w orzeczeniu wydanym w dniu 16 stycznia 2002 r. w sprawie o sygn. akt IV CKN 635/00 (LEX nr 78370) Sąd Najwyższy wprost wskazał, iż roszczenie należne od ubezpieczyciela w ramach ustawowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego czy naprawa została już dokonana. Wysokość odszkodowania w takim wypadku należy ustalić według przewidywanych kosztów naprawy i według cen z daty ich ustalania.

W niniejszej sprawie pojazd został naprawiony przez powoda, a z materiału dowodowego nie wynika, aby wcześniej był on uszkodzony, a tym samym brak jest podstaw aby uznać, że części w nim zamontowane nie były oryginalne. Podkreślić należy, że z zeznań poszkodowanego wynika, że w samochodzie były części oryginalne ((dowód zeznania świadka 00:08:04 z dnia 25 listopada 2022; k.118v). Strona pozwana nie wykazała, aby w przedmiotowym pojeździe były przed zdarzeniem zamontowane części nieoryginalne. Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por. Sąd Najwyższy uchwała z dnia 12 kwietnia 2012 r.; sygn. akt III CZP 80/11). W ocenie Sądu strona pozwana nie wykazała – wbrew ciężącemu na niej obowiązkowi – iż wysokość szkody ustalona przy użyciu części oryginalnych doprowadziło do wzbogacenia poszkodowanego. Pozwany nie wykazał w jakikolwiek

sposób, że jest możliwość przywrócenia stanu samochodu sprzed kolizji, przy zastawianiu mniejszych stawek i będzie to usługa pełnowartościowa, nie zmniejszająca wartości pojazdu. W swoim stanowisku zakwestionował zasadność zastosowania części oryginalnych. Biorąc powyższe pod uwagę, brak dowodów przeciwnych w tym zakresie, Sąd nie przychylił się do stanowiska strony pozwanej. Strona pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu, który podważyłby zasadność kalkulacji powoda przy zastosowaniu części oryginalnych. W związku z powyższym tym zakresie Sąd uwzględnił w całości stanowisko strony powodowej, że zasadne jest przyjęcie wartości odszkodowania zgodnie z fakturą nr 717/2022. Nadmienić należy, że pozwany nie wykazał również, że kalkulacja przedłożona przez powoda zawiera prace i części niezasadne technologicznie oraz zawiera uszkodzenia, które nie zostały udokumentowane oraz zawiera usługi nie związane ze szkoda. Zarzut ten sformułowany bardzo ogólnie i nie poparty żadnym materiałem dowodowym nie mógł zostać uwzględniony przez Sąd.

W związku z powyższym Sąd przyznał racje stronie powodowej i wskazał, że dochodzona kwota z faktury vat nr 717/2022 jest w pełni zasadna. Jednakże Sąd uwzględnił wartość netto, albowiem jak powyżej wskazano poszkodowany miał możliwości odliczenia podatku VAT. Biorąc pod uwagę, że ubezpieczyciel wypłacił w czasie likwidacji szkody kwotę 2.348,03, Sąd uwzględnił roszczenie w kwocie 1684,69 zł.

O odsetkach orzeczono mając na uwadze treść przepisów art. 481 k.c., art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. W pozostałym zakresie roszczenia powoda oddalono jako nieuzasadnione.

Orzeczenie o kosztach w pkt 3 sentencji wyroku – opiera się na przepisie art. 100 k.p.c., a także na § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Uwzględniono przy tym, że powód wygrał w części tj w 64 %, a poniósł jego koszty procesu wyniosły 1117 zł, na które składają się: koszty opłaty sądowej od pozwu w wysokości 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Pozwany poniósł koszty procesu w kwocie 917 zł, na którą składają się: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 900 zł, koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł.

Biorąc pod uwagę, że powód wygrał w 64 %, a pozwany w 36 % to należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego 384,76 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 3 wyroku).